

ВИСШ АДВОКАТСКИ СЪВЕТ

ул. „Цар Калоян“ № 1-а, 1000 София, тел. 986-28-61,
987-55-13, факс 987-65-14, e-mail: VASarch@bitex.com

Изх. №...804...
Дата...16...10...2009 г.

ДО КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

С Т А Н О В И Щ Е

на Висшия адвокатски съвет

по конституционно дело № 14/2009 г.

УВАЖАЕМИ ГОСПОДА КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

По искането за обявяване на противоконституционност на чл. 1 от Закона за амнистията (Д. в., бр. 26 от 2009 г) Висшият адвокатски съвет изразява следното становище.

Най-напред следва да се посочи, че Законът за амнистия е приет по силата на правомощието, което Народното събрание има по чл. 84, т. 13 от Конституцията на Република България. Това правомощие е неограничено по предмет.

Сходен подход конституционният законодател е възприел по отношение и на правото на помилване на Президента на републиката (чл. 98, т. 11 от Конституцията). То също е неограничено по предмет.

Изтъкнатото противоречие на чл. 1 от Закона за амнистията с чл. 4, ал. 1 от Конституцията не съществува.

Съгласно чл. 4, ал. 1 от Конституцията Република България е правова държава. Тя се управлява според Конституцията и законите на страната. Както беше посочено, атакуваната норма е приета на основание чл. 84, т. 3 от Конституцията, поради което не ѝ противоречи.

Не е вярно, че „принципът на правовата държава налага определянето на деянията, чийто престъпен характер се заличава, да бъде извършено чрез изрично посочване на конкретните престъпления, а не чрез обобщаването им въз основа на общи критерии” (л. 3 от искането). При приемането на закон за амнистия Народното събрание не е ограничено от Конституцията по отношение на законодателната техника, която прилага.

В този смисъл обсъждането на законодателната техника, с която по-рано си е служил законодателят, е безпредметно. Друг е въпросът, че подходът, който законодателят е приел в чл. 1 от Закона за амнистия, е използван и в предходни закони, противно на изложеното в искането.

Не съществува противоречие между атакуваната норма и чл. 6, ал. 2 от Конституцията.

Нормата на чл. 1 от Закона за амнистията не нарушава равенството на гражданите пред закона, тъй като чл. 1 от Закона за амнистията се отнася за всички граждани – независимо от тяхната раса, народност, етническа принадлежност, пол, произход, религия, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично и обществено положение или имуществено състояние.

Равенството на гражданите пред закона не изключва приемането на закони за амнистия. Това е видно от обстоятелството, че Конституцията съдържа както нормата на чл. 6, ал. 2, така и нормата на чл. 84, т. 13.

Не съществува противоречие и между атакуваната норма и чл. 31, ал. 1 от Конституцията.

Чл. 31, ал. 1 от Конституцията няма отношение към Закона за амнистията, защото този текст се отнася за случаите, в които следва да се реализира наказателната отговорност на дееца на престъплението.

Чл. 31, ал. 1 от Конституцията няма приложение в случаите, когато наказателната отговорност на дееца не може да се реализира – поради амнистия, давност, смърт на дееца и т. н.

ПРЕДСЕДАТЕЛ НА ВИСШИЯ
АДВОКАТСКИ СЪВЕТ:

ДАНИЕЛА ДОКОВСКА

